

Zpravodaj oblátské rodiny
a Oblátského misijního díla

2020 | 2

OČIMA MISIÍ

TÉMA:

Oblátský Laos

„Pochopil jsem své povolání: mám být šťastným člověkem, a to i ve své snaze ztotožnit se s ukřižovaným Kristem,“ píše 17. listopadu 1956 ve svém *Deníku šťastného člověka* blahoslavený Mario Borzaga, misionář oblát a mučedník blízkosti k Bohu a k člověku v Laosu.

Laos. Proč jsme se rozhodli věnovat celé jedno číslo našeho zpravodaje právě Laosu? Laos a s ním spojená oblátská historie jsou jedním z mnoha příkladů toho, kým misionáři obláti vždy byli a kým by i nadále měli být. Jsou příkladem toho, co znamená oblátské povolání: slovy Maria Borzagy být oblátem znamená být šťastným člověkem skrze své připodobnění se Kristu a svou radikální blízkost k lidem, ke kterým nás Bůh posílá; blízkost, která už tolik našich spolubratří přivedla k vydání vlastního života za své přátele. Právě jako v Laosu.

Laos je ale také příkladem toho, jak se misionáři obláti často stávali, a ještě i dnes stávají zakladateli místních

církví, jak spolu s místním lidem, jehož součástí se stali, prožívají jeho radosti, bolesti a často i velmi dramatické a tragické okamžiky. Laos tak pro nás může v malém zastupovat celý oblátský svět s jeho dějinami.

A navíc jsme si právě v nedávné době připomínali hned několik důležitých výročí s touto asijskou zemí úzce spjatých. Letos uplynulo šedesát let ode dne, kdy se Mario se svým laoským katechistou Paulem Thoj Xyoojem vydali na jednu z řady svých misijních cest do hor za věřícími a nemocnými, na cestu, ze které se už ale nikdy nevrátili... Loni jsme oslavili padesáté výročí biskupského svěcení mons. Alessandra Staccioliho, OMI, který se ve svých 37 letech stal vůbec jedním z prvních biskupů v Laosu a který po vynuceném vyhnání z této země doprovázel laoské křesťany rozptýlené po všech koutech světa. Ještě o rok dříve si oblátská rodina připomněla padesát let od smrti předchůdce o. Staccioliho,

biskupa v Luang-Prabang, dalšího italského obláta Lionella Bertiho. Zemřel při letecké nehodě v únoru 1968. Těla třinácti obětí byla po pádu letadla do řeky Mekong roztrhána divokou zvěří. Bertiho tělo vyplavila řeka po jedenácti dnech jakoby zázrakem neporušené.

Mario Borzaga, Paul Thoj Xyooj, Alessandro Staccioli, Lionello Berti, Louis Leroy, Joseph Boissel... to jsou jména, která jsou dnes v oblátském světě pojmem. Jsou to naši spolubratři. Světci. Zemřelí i žijící. Mučedníci. Mučedníci pro Krista a z lásky k člověku. Spolubratři, jejichž misii od nás dělí sotva půl století. Rádi bychom alespoň některé z nich přiblížili i vám. A možná v jejich životech rozpoznáme i něco ze své vlastní nedávné historie, možná v nás jejich životy něco probudí... Možná si i my znovu připomeneme, že jsme byli stejně jako Mario a všichni ostatní povoláni ke štěstí. A to i přes to, že jako křesťané se máme ztotožnit s ukřižovaným Kristem.

Vlastimil Kadlec, OMI

Téma: Oblátský Laos

ZÁKLAD, NA KTERÉM STOJÍ CÍRKEV: OBLÁTSKÁ HISTORIE A SOUČASNOST V LAOSU

Vlastimil Kadlec, OMI

Vientiane, hlavní město Laosu. 11. prosince 2016, devět hodin místního času. Kardinál Orlando Quevedo, filipínský oblát zastupující papeže Františka, zahajuje v místní katedrále eucharistickou slavnost, které se účastní na sto padesát kněží a biskupů a početní věřící z Laosu, Vietnamu, Thajska a Kambodži. Mezi hosty je také generální představený misionářů oblátů o. Louis Lougen, zástupci světové oblátské rodiny a několik velvyslanců. Nevídaná věc ve stále ještě komunistické zemi, kde je tak obtížné získat pro takový obřad všechna potřebná povolení. Přesto laoská církev trvala na tom, aby blahořeče-

ní sedmnácti mučedníků z Laosu proběhlo doma, na laoské půdě. Mučedníci jsou totiž základem, na kterém stojí malá laoská církev.

„Mučedníci jsou základem, na kterém stojí malá laoská církev.“

Křesťané představují v převážně buddhistické laoské populaci jedno procento, katolíků je pak kolem čtyřiceti tří tisíc. Jde o velmi nepatrnou menšinu, která ale především v šedesátých a sedmdesátých letech minulého století prošla dramatem velkého pronásle-

dování a útlaku. Sedmnáct mučedníků zabitých v nenávisti k víře v letech 1954–1970 je toho svědkem: jeden laoský diecézní kněz Josef Tien, který se tak stal prvomučedníkem

Katolická komunita a poslední přípravy na blahořečení

katolické církve v Laosu vůbec, pět místních katechistů, z nichž Paul Thoj Xyooj doprovázel na cestě mučednictví italského obláta Maria Borzagu, pět francouzských řeholníků ze Společnosti zahraničních misí v Paříži (MEP) a šest misionářů oblátů (OMI), kteří položili v Laosu svůj život mezi lety 1960–1969: Ital Mario Borzaga a Francouzi Louis Leroy, Michel Coquelet, Vincent L'Hénoret, Jean Wauthier a Joseph Boissel.

Misionáři obláti byli do Laosu poprvé povoláni v roce 1935. Působení prvních tří francouzských spolubratřích se, na rozdíl od jejich kolegů ze Společnosti zahraničních misí v Paříži, soustředilo na venkovské obyvatelstvo pralesů a hor. Výzvy tehdy byly pro misionáře obrovské. Rozšířené bylo především pohanské uctívání předků, šamanismus a animismus. Křesťané na těchto územích zpočátku takřka nebyli. Již v roce 1938 se z oblátské misijní oblasti stala apoštolská prelatura s třinácti kněžími a jedním řeholním bratrem. Zahrnovala území severního Laosu, pobřeží Mekongu a také hlavní město Vientiane. Důležitými centry byly Luang Prabang a provincie Xieng Khouang se známým Údolím džbánů.

Positivní vývoj misí přerušila Druhá světová válka a nastupující autoritářské režimy. Přesto přišlo v letech 1947–1952 do Laosu dalších patnáct oblátů z Francie. Války a ideologic-

ké převraty v Laosu přinesly horským národům exody, hlad a bídu. Navíc proti katolické církvi masivně zakročili komunisté. V roce 1952 se stal biskupem oblát Etienne Loosdregt a byl jmenován prvním apoštolským vikářem ve Vientiane. Od roku 1957 pak do země přišla řada italských misionářů oblátů. Svatý Stolec tak zřídil druhý apoštolský vikariát. Na biskupa byl vysvěcen o. Lionello Berti, OMI, který ale zahynul v roce 1968 při leteckém neštěstí. Jeho nástupcem se stal o. Alessandro Staccioli, OMI. Konec misí nastal roku 1975, kdy museli Laos opustit všichni misionáři, včetně oblátů. Většina z nich odešla do Senegalu, který se tak díky této „smrti“ stal živoucí a dnes už i životadárnou misijní oblastí.

Ale oblátská historie pokračuje v Laosu i dnes. Už asi deset let tvoří malou místní komunitu čtyři misionáři obláti: mons. Jean Khamsé, který byl v roce vyhnání vysvěcen na biskupa a jako jediný oblát zůstal v Laosu, a otcové Bennakhone, Kykèo a Thao. První dva jsou Laosané přímo z Laosu, další z Francie a Vietnamu. Obláti dnes pracují ve vientianské diecézi. Přestože je jejich působení omezené a bez povolení nemohou vyjet do jiných provincií, zrno, které bylo zaseto před násilným odchodem, přináší plody i dnes. Viditelné i neviditelné.

SVĚTEC BEZ SVATOZÁŘE

Vlastimil Kadlec, OMI

„P. Mario Borzaga se narodil v Tridentu roku 1932. Žádná tisková agentura nevydala o jeho dětství zprávu. V roce 1952 opouští seminář a odjíždí do noviciátu. Na kněze je vysvěcen v roce 1957. Hraje na klavír: nejraději má Chopina, Bacha, Griega a Dvořáka. Kouří výlučně cigarety Aurora. Bydlí v Tridentu, ulice Gorizia, č. pop. 18.“ Přesně takto shrnuje ve svém Deníku šťastného člověka sám Mario Borzaga svůj život od příchodu na svět až po odjezd na misie do Laosu. Rád píše. A právě tímto konstatováním začíná 1. října 1956 svůj deník: „Rád píšu, a ještě raději píšu dobře. Především ale rád myslím, a ještě raději žiju to, co myslím.“ Své dny začíná pravidelně popisovat v okamžiku, kdy prožívá svůj poslední rok ve scholastikátu (oblátském semináři) v italském San Giorgio Canavese. Píše o běžných věcech, o běžných událostech. Vrací se do svého dětství a popisuje své představy o budoucnosti. Deník si bude psát necelé tři roky a půl.

Poslední zápis ponese datum 18. duben 1960: „Dnes ráno jsem měl nějaké pořízení ve městě, pak jsem prohodil pár marných slov s otcem provinciálem. Kolem jedné jsme džípem dorazili do Sin Log. Byli tam dva mladí z Thai Nam, kteří si přišli pro koně. Ráno nás samozřejmě Sai Va odrazil od odjezdu.“ Tehdy už Mario pobýval na své poslední misijní stanici v Kiukatian u svých Hmongů, etnika, které žije v mnoha vesničkách rozsetých po horách. 24. dubna 1960 oslaví svou poslední eucharistii a 25. dubna se vydá se svým katechistou Paulem na misijní cestu po nemocných. Pravděpodobně 1. května budou oba zabiti komunistickými bojovníky.

Běžné věci, běžné události, popis běžného života stejně jako běžná bude Mariova svatost. A přesto hluboká a neuvěřitelně autentická a ryzí. Papež František by jistě použil svůj tolik oblíbený termín „svatost od vedlejších dveří“. Mario rozhodně není prototypem asketického světce tak, jak ho známe ze strnulých soch v našich kostelích. Ani není superman, který všechno zvládne a se vším si bravurně poradí. Je to mladý muž, který upřímně touží po Kristově blízkosti a nezastírá své smutky, strachy a celoživotní boje. Snad stokrát ve svém deníku učiní definitivní rozhodnutí přestat kouřit. A stokrát padne. Je to světec bez svatozáře, ale zároveň moderní mystik. Už jako mladý oblát ve formaci tuší, že jeho povoláním bude mučednictví: „I já jsem byl vybrán k mučednictví. A pokud chci být opravdu svatým knězem, nemůžu si přát ani nic jiného, vždyť právě tohle je tajemství,

kteří držím každý den mezi prsty: tajemství krve, úplné oběti, naprostého sebedarování, nevinnosti, která je plodem zřeknutí se sebe sama, pokory před Boží velikostí.“ A skutečně jako mučedník ve svých 28 letech také zemře.

Svůj život žije opravdově. Má rád hory a sníh, miluje měsíc a nebe poseté hvězdami, rád jezdí na kole a nesnáší domácí práce ani práce na zahradě. Je básník a romantik. Ve svém deníku užívá velmi vytríbený jazyk, a hlavně má smysl pro humor. Počátek svého oblátského povolání popisuje takto: „Vzpomínám si, jak jsem toho večera vypil trochu víc skleniček a do postele jsem se dostal o půl dvanácté. Jasně jsem cítil, jak mi buší spánky (na protější zdi navíc světla z ulice Perini vykreslovala podivné obrazce). Hlavně jsem ale měl výčitky svědomí z toho, že jsem to přehnal, a tak jsem jako první skutek odčinní Ježíšovi slíbil, že ho budu milovat horlivou láskou a že se stanu oblátem. Měsíc na nebi byl toho večera jako z alabastru.“

Jeho maminka vypráví, že povolání ke kněžství Mario zaslechl už na základní škole. V jedenácti letech tedy vstupuje do nižšího semináře. Tam se ale po válce, která přerušila studia, setkává s misionářem oblátem o. Liuzzem, který seminaristům vypráví o misiích. V tu chvíli uzrává i Mariovo misionářské a řeholní povolání. Ve dvaceti letech odjíždí z Tridentu do oblátského noviciátu v Ripalimosani a po složení svých prvních řeholních slibů v roce 1953 do scholastikátu. Studium, apoštolát, komunitní život. Prostředí spíš monotónní. Ale i to stačí Mariovi k tomu, aby měl dostatek materiálu pro svou vnitřní cestu.

Ví, že i ta nejnepatrnější okolnost v sobě nese vzkaz, slovo: „Z každé zkušenosti se dá vydolovat trochu svatosti a Ježíš chce být milován všude.“ Své mladší sestře Lucii píše v červenci 1955: „Každý den s sebou přináší tisíce dobrých příležitostí k výstupu vzhůru, každý den s sebou nese nové neočekávané poklady, každý den vyžaduje svůj skutek neviditelného hrdinství: nenech si z toho utéct nic...“

V listopadu 1956 skládá Mario svou věčnou oblaci a v únoru 1957 je vysvěcen na kněze. Sám požádá své představené o to, aby mohl odjet jako misionář do Laosu. V Neapoli se nalodují 31. října 1957. Je jich šest a Mario je nejmladší. Obsazení misijní expedice je hvězdné: dva budoucí biskupové Lionello Berti a Alessandro Staccioli a další velcí misionáři Bramante Marchiol, Luigi Sion a Pierino Bertocchi. Mario popisuje odjezd takto: „Jednoduše a v poklidu zanechali své

sepsal a sestavil Vlastimil Kadlec, OMI

STRÁŽCE, KOLIK ZBÝVÁ Z NOCI?

MARIO BORZAGA, OMI
a ostatní obláští mučedníci (nejen) z Laosu

*Knížku o oblátských mučednících z Laosu
si za dobrovolný příspěvek můžete objednat na adrese
Komunita OMI, Žebnická 559, 331 01 Plasy.*

věci. Zanechali v tichosti všechno to, co má na tomto světě svou zvláštní krásu a je beze jména. Sešli po schodech svých domů, jako kdyby se šli podívat na západ slunce, ale vydali se mnohem dál. Jedna slza není nic, protože ulice světa jsou zkrápěné pláčem, a z každého balkónu se dívají oči, které už nechtějí vidět nic.“

V Laosu prožije nejprve rok své pastorační přípravy. Jen s obrovskou námahou studuje jazyk a odolává stesku po domově. Půl roku pak tráví po několika vesnicích, než se stane misionářem u Hmongů v Kiukatian. Cítí se čím dál osamocněji, uvnitř bojuje se svými slabostmi, venku se pak schyluje k boji vládních jednotek a komunistických povstalců. Křesťané mají důvody k obavám: dobře vědí, k čemu došlo v Číně, když tam komunistický režim převzal moc. Poznali dobře i exodus tisíců vietnamských katolíků, kteří utekli v roce 1954 před režimem ze Severu, aby ochránili svou víru. První katolický kněz, který je v Laosu zabit, je Josef Tien. 2. června 1954 byl zajat, strčen do pytle a umlácen k smrti.

25. dubna 1960 se Mario v doprovodu svého mladého katechisty vydá na cestu. Vesničané ho vidí odcházet s batohem na zádech, baretem na hlavě, oblečeného v černém jako Hmong. Doprovázejí je několik stovek metrů, než jim zmizí za zatáčkou. Vejdou do lesa a sestupují k řece Nam Ming. Když odcházel, řekl Mario jen: „Za 14 dní v Luang-Prabang.“ Už ho nikdy neuvidí.

Téma: Oblátský Laos

MISIONÁŘ, KTERÝ PŘINÁŠEL KRISTA

Rozhovor s o. Luigi (Gigi) Sionem, OMI

Otec Luigi Sion, misionář oblát, kterému nikdo neřekne jinak než Gigi. A Gigim je i teď pro oblátské scholastiky v italském Vermicinu, kde se po životě stráveném na misích (osmnáct let v Laosu, čtrnáct v Uruguayi a dvacet dva v Keni) ujal role formátora. A naše mladé spolubratry – mezi nimiž jsou i tři české oblátské naděje – kteří se ve scholastikátu připravují na svou misi a řeholní život, neformuje teoreticky ani poučkami, ale životem. Má z čeho čerpat! Gigi byl spolu s Mariem Borzagou a ostatními čtyřmi obláty na lodi Victoria, když 31. října 1957 vyplouvala z Neapole do Laosu. S našimi blahoslavenými mučedníky sdílel tutéž misi a život.

Gigi, co přesně se stalo na přelomu dubna a května 1960?

Úplně přesně to nevíme. Zdá se, že po návštěvě vesnice, kam měli Mario s Paulem namířeno, se pak vydali naproti otci Lionellu Bertimu, se kterým pak měli pokračovat v cestě na setkání do Luang Prabang. Bylo právě po Velikonocích. Já a mons. Staccioli jsme už čekali v Luang Prabang, kam jsme přiletěli malým letadlem z Nam Tha (kde Gigi působil: pozn. aut.). Setkání bylo naplánováno na 5. května. Když Mario nepřišel, začali jsme si dělat starosti, protože byl vždy

velmi přesný a dochvilný. Po setkání jsme se rozhodli vydat do Kiukatian, místa, kde působil, abychom pochopili, co se stalo. Když jsme tam přišli, byli už vesničané celí ustaraní. Po Mariovi nebylo ani stopy. Ani jsme nevěděli, kam ho jít hledat. Informovali jsme také vládu, ale bylo jasné, že se vojáci nechtějí střetnout s komunistickými bojůvkami.

Hned od začátku jste tušili, že se stalo něco vážného?

Popravdě jsme ještě celé měsíce doufali... Objevovaly se i hlasy, které tvrdily, že ten nebo onen spatřil Maria na nějakém místě, ale nikdy se jim nedalo úplně věřit. A když se na tržišti v Luang Prabang objevil nákrčník katechisty, který Maria doprovázel, já osobně jsem už nepochyboval o tom, co se našemu spolubratru přihodilo.

Od oné události uplynulo šedesát let. Vzpomeneš si na Maria často?

Vzpomínám na něj každou chvíli. Jeho Deník mám pořád při sobě. Často ho беру do rukou, hledám v něm, čtu si v něm, a znovu tak prožívám všechna ta místa a situace.

Jaké vzpomínky na Maria máš?

Byl to intelektuál! Pořád ho vidím, jak leze na koně a nedaří se mu jet tím správným směrem. Po několika marných pokusech to vzdal a pořídil si kolo, které, Bohu díky, jelo tam, kam chtěl. Ale Mario byl taky velmi duchovní člověk, mnohem hlubší než já. A rád psal. Psaní pro něj bylo takřka obřadem. Svůj Deník začal psát už ve scholastikátu v San Giorgio Canavese. To já jsem tam raději kreslil karikatury, abychom se trochu zasmáli.

A co v jeho Deníku tolik zmiňovaný zlovyk... kouření?

Často myslím na dny, kdy jsem se pro něj snažil obstarat cigaretové papírky. Já jsem vždycky kouřil dýmku, takže jsem je nepotřeboval, ale abych mu udělal radost, napadlo mě

použít některé části breviáře, které se na cigarety hodily ideálně. Z jedné stránky se daly ubalit čtyři cigarety, někdy i pět. A tak byl problém vyřešen. Jenže Mario se pořád snažil přestat, protože považoval kouření za neřest, se kterou musí skoncovat. Kdybych já neměl fajfku v puse, nedokázal bych udělat vůbec nic. A to když jsem přijel do Laosu, tak jsem na rozdíl od Maria nekouřil. Začal jsem až tam. Poradila mi to jedna řeholní sestra... že prý je to dobré k tomu, aby člověk tolik nevnímá chuť a pach jídla, které jinak nedokázal požít.

Mario o tobě moc hezky píše ve svém Deníku: „Kolik námahy tahle misie stála nezdolatelného otce Siona! Mezi námi se říká, že jen on mohl založit misijní stanici v tak těžkých podmínkách... Pán jeho námaze hojně požehnal.“ Co cítíš, když tahle slova čteš?

Myslím, že důvodem, proč to tak napsal, bylo to, že dobře znal situaci v Nam Tha, kde jsem působil. Strávil tam se mnou měsíc a věděl dobře, jak obtížné je jen dostat se až nahoru. Po celodenní chůzi bylo zapotřebí ještě šest hodin strmého výšlapu a pak přišla na řadu bažina, do které se člověk propadal až po kolena. Když otec Mario došel až nahoru, pamatuji se, jak vykřikl: „Pro lásku Boží, co to je za místo?!“

Jak myslíš, že může Mariův život promlouvat k dnešnímu člověku?

Přál bych si, aby se na něj vzpomínalo jako na misionáře, který přinášel Krista. Misionáři musí dělat právě to: přinášet Krista všemi možnými způsoby – hlásáním, kázáním, budováním, pomocí, doprovázením... Mario byl mladý muž plný života, byl to úplně normální kluk, mladík, který se ve vztahu k Bohu vždycky cítil dlužníkem. Světec od vedlejších dveří.

*Některé informace a části rozhovoru byly se svolením přeloženy z „Missioni OMI, rivista di attualità missionaria Italia“
www.missioniomi.it*

Zprávy z misii

... ABYCH PŘINÁŠEL CHUDÝM A OPUŠTĚNÝM RADOSTNOU ZVĚST

Rozhovor s misionářem P. Güntherem Ecklbauerem, OMI

Otče Günthře, od roku 1991 působíš jako misionář v České republice. Mohl bys krátce popsat cestu, která tě do Čech přivedla, a proč jsi tady už tak dlouho?

V létě 1989 (před věčnými sliby) jsem jasně rozlišoval a rozpoznal své misijní povolání a začal jsem bombardovat svého provinciála žádostmi, že chci jít na misie do Japonska nebo Číny (tam hledali tehdy dobrovolníky a už od mládí mne tyto země přitahovaly). Jenže v listopadu přišla sametová revoluce, a tím i možnost znovu jít do Československa, odkud přišli v roce 1934 první obláti do Rakouska. Takže mne provinciál poprosil změnit své plány a touhy a posílit první skupinku oblátů v Kroměříži. I když jsem do posledního dne svého odjezdu na Moravu doufal v nějaký zázrak, že bych se nakonec přece jen dostal na Dálný východ, cítil jsem se zde od

samého začátku dobře a dodnes vnímám Českou republiku jako svůj domov.

Z této „domovské misie“ jsi pocítil touhu odejít do muslimské země. Co tě k tomu vedlo?

Vstoupil jsem k oblátům, abych přinášel chudým a opuštěným radostnou zvěst (Lk 4,18 bylo heslo našeho zakladatele sv. Evžena de Mazonod), a to mi nějak ve farní pastoraci ve Střední Evropě chybělo. Pak nastalo 11. září 2001 s atentáty v Americe a „náhodou“ ten stejný den začal můj sabatický rok, který jsem strávil v Německu v Gelsenkirchenu, ve městě s větším procentem muslimů, a v Jeruzalémě v muslimské čtvrti. Tak se rodila touha lépe poznávat muslimský svět a zároveň podporovat křesťanskou menšinu... A dva roky poté jsem se

na Klokotech setkal s pákistánským oblátem a najednou se mi touha sloužit chudým a touha žít v muslimské zemi spojila...

Mohl bys představit oblátskou misii v Pákistánu?

Ta se od doby, kdy jsem tam působil, dost změnila. Tehdy jsme byli skoro samí cizinci, hlavně ze Srí Lanky, ale i z Polska, Kanady, Indonésie, a jen tři pákistánští kněží obláti. Ale dnes jsou tam už jen misionáři ze Srí Lanky a samí domorodí mladí obláti.

Tehdy věnovali obláti velkou energii vybudování diecéze v Květě v provincii Belúčistán a skoro všichni kněží tam byli obláti (včetně biskupa). Dnes je tam také dost diecézních kněží a příští biskup pravděpodobně už nebude oblát. Také máme v Pákistánu už druhou velkou farnost v poušti, tentokrát na indické hranici, a přebíráme další farnosti, které se

P. Günther Ecklbauer, OMI

- Pochází z Lince v Horním Rakousku
- Studium v Linci v letech 1982–1990
- Vstup k oblátům: prenoviciát v Linci 1984–1985, noviciát v Hünfeldu u Fuldy (Německo) 1985–1986, 1990–1991 jáhenská praxe v Linci, kněžské svěcení v Kroměříži 1992
- Místa působení: roku 1991 přichází posílit misii oblátů v České republice, konkrétně do Kroměříže
- 2001–2002 strávil sabatický rok v Gelsenkirchenu a v Jeruzalémě
- 2002–2005 působení v Táboře a okolí
- České veřejnosti je známý díky svému šestiletému působení v Pákistánu v letech 2006–2012
- 2012–2014 zkušenost u Malých bratří v Libanonu a v Egyptě
- Od začátku roku 2015 v Plasích (Plzeň–sever): farní a vězeňská pastorece

hodí k našemu charizmatu: buď na chudých okrajích velkoměst, anebo na venkově na místech, kde jsou křesťané zvláště chudí či v opovržení.

Kdo byli lidé, ke kterým jsi byl poslán?

Tito lidé pocházeli z kasty nedotknutelných, u kterých začala v osmdesátých letech devatenáctého století velmi úspěšná misie vlámských kapucínů. Proto mají většinou velmi tmavou pleť. Přišli sem, do pouštní oblasti Derekabad, z různých koutů Pákistánu v sedmdesátých letech minulého století, aby zde zúrodnili poušť, a tím získali vlastní půdu. Živí se jako drobní rolníci anebo – když nemají vlastní půdu – jako nádeníci.

Co obnáší práce misionáře v takovéto oblasti, případně práce misionáře v chudé zemi obecně?

Na jedné straně je to normální pastorační práce, která spočívá v pastoračních návštěvách, v různých společenstvích, ve slavení svátostí a provádění pohřbů. I když také toto je jiné než u nás: odehrává se to v jiných klimatických podmínkách a při dalekých cestách a s ohledem na místní kulturu: např. svatby trvaly hodiny a hodiny, už jen kvůli nekonečnému čekání, a zabíraly často celý den, když se odehrály ve vzdálených vesnicích. A pohřby byly někdy srdcervoucí kvůli plačkám, ale někdy i kvůli situacím rodin, které náhle opustila matka anebo otec živitel. Na druhé straně je tu mnoho činností, s kterými se u nás v Česku nesetkáme: vedení škol, zemědělství, ale i – jako v našem případě – vedení procesů o půdu a jiné aktivity pro ochranu našich křesťanů a jejich lidských práv.

Zůstal jsi na misii poměrně dlouho, bylo to tvoje rozhodnutí, protože sis tuto zemi oblíbil, nebo za tebe rozhodli představení?

Oblíbil jsem si tuto zemi a její lidi a představení byli tomu rádi. Vzpomínám si na rozhovor s představeným na konci dvouleté zkušební doby, kdy se mělo rozhodnout, jestli zůstanu nebo ne. Tento představený mne poslal rok předtím

do pouštní farnosti, aby zacpal díru, která tam vznikla, a jistě si uvědomoval, jak to bylo pro mne těžké a že mi svěřil příliš brzy až moc velké sousto. Na začátku byl dost nervózní, zřejmě proto, že očekával, že toho mám už dost, a nevěděl koho dát tam místo mne. Když zjistil, že tam chci zůstat, zjevně se uvolnil a rozveselil...

Odcházel jsi do cizí země určitě s nějakými očekáváními. Co se naplnilo a co bylo úplně jinak?

Naplnila se moje touha žít s nejhudšími. Dokonce byla moje očekávání překonána: Už jako student jsem našeho provinciála slyšel vyprávět o Derekabádu, a byl jsem nadšený. Potom jsem jednou četl o této misii článek a nějak mne to velmi oslovilo. Během prvních týdnů v Pákistánu mi ukázali všechny naše misie a nejvíc jsem se zamiloval právě do Derekabádu, a sice od prvního okamžiku... Ale nikdy bych si sám od sebe netroufnul chtít jít do takové výjimečné a věhlasné misie...

Co bylo jinak? Na jedné straně bylo bolestné, že jsem nestačil na požadavky takové misie, protože mi chyběly jak zkušenosti, tak i praktické schopnosti, abych dobře zvládl nečekané úkoly, o kterých jsem mluvil výše. Ale s tím jsem i trochu počítal... Horší bylo, že jsem toužil být jedním z nich, být chudým nablízku, ale propast mezi námi byla přes všechnu blízkost při návštěvách v posledních koutcích pouště vždy velká: barva pleti, která mi dávala vyčnívat, moje zajištěnost, moje velké terénní auto, i jejich očekávání a jejich přílišný respekt...

Proměnil se tvůj pohled po této šestileté zkušenosti? Co bys chtěl zmínit jako zkušenost pro nás Evropany?

Pochopil jsem tam ještě jasněji něco, co pro mne bylo už při mém prvním pobytu v Česku záležitostí srdce: Role blízkosti k lidem a důležitost bližšího kontaktu s lidmi a návštěva u nich doma. Pastorační práce v Pákistánu na to klade velký důraz. Farníci očekávají, aby je kněz či katechista jednou za čas navštívil a modlil se s nimi.

Žiješ po návratu do Čech jinak než předtím? Chybí ti Pákistán? Chtěl by ses znovu vrátit?

Toto je snad nejtěžší otázka... To jediné, co je hned vidět, že vždy mám co vyprávět... anebo že asi víc šetřím vodou... Ale jsou věci, které se nedají vyjádřit nebo postřehnout... Zkušenost pouště, zkušenost života s chudými lidmi něco v člověku zanechává... Byla to obrovská zkušenost, která mi dala určitý nadhled ohledně života a problémů, že věci se mohou řešit jinak než zde v Evropě a že je to přesto dobře... Jistě jsem získal i sebedůvěru, že jsem dokázal někde vytrvat v náročných podmínkách...

Ale je tam ještě něco, co je mnohem hlubší... měl jsem možnost žít naplno oblátské charisma, aspoň onen aspekt, kvůli kterému jsem do našeho společenství vstoupil... to naplnilo moji duši, kterou Pán právě pro žití tohoto charismatu uzpůsobil... prostě mi dal do srdce touhu být nablízku nejposlednějším... dal mi to zakusit i dal mi poznat mé hranice, tím pádem jsem dosáhl určitého pokoje, takže nebudu furt vymýšlet a snít o věcech, na které nemám. Pomohlo mi to totiž odložit své plány a přijmout celým srdcem místo, kam mne Bůh postavil, to je Česko, protože mi to při mých možnostech a schopnostech stejně nejvíc sedí.

Pákistán mi samozřejmě trochu chybí, zároveň vím, že bylo dobré pro mne i druhé, že jsem odešel... Je tam dost mladých a schopných pákistánských oblátů... Sice mi nyní představený oblátů, který mne tehdy v prvním roce v Pákis-

tánu doprovázel jako mladý jáhen při bohoslužbách, řekl, že bych už nemusel vést misijní stanici, ale že by přítomnost staršího obláta mezi tolika mladými přivítal. Kdyby mě tam představení poslali, šel bych rád, a stále se urdsky nějak domluví, ale nemyslím si, že by mne tam opravdu potřebovali.

Co mi opravdu chybí, je kontakt s nejpouštěnějšími... Proto mi Pán nyní přihrál službu vězeňského kaplana (na částečný úvazek – dvanáct hodin týdně).

Ještě stále udržuješ některé kontakty a přátelství?

Ano. Hlavně přes WhatsApp a Messenger, protože jsou mezi Pákistánci velmi oblíbené... Jsem v kontaktu s některými spolubratry, kteří tam pracovali či ještě jsou, i s bývalými farníky. Například dnes mi jako první čtyři zprávy přišly jedna z Indonésie, druhá z Pákistánu, třetí ze Srí Lanky a poslední z Čech.

Když bychom mluvili o Pákistánu jako o misijní zemi, co je její bolestí? Máme možnost lidem, které jsi měl rád/máš rád, i my nějak pomoci?

Bolestí a potřeb je hodně. Největší bolestí asi vždy je, že se nám tak málo daří žít evangelium, a tím pádem se málo daří i předávat evangelium tak, aby životy proměňovalo... Evangelium je o Boží lásce k člověku, která se vtělila a projevuje v Kristu, a vždy také o důstojnosti Božího dítěte, která je ohrožena zvenku i zevnitř... Křesťané v Pákistánu jsou opovrhovanou a odstrkovanou menšinou, a to sice nejen kvůli náboženství, nýbrž i kvůli svému původu z nejnižší kasty... A proto se i často usadí v hlavě a v srdci našich křesťanů rezignace a fatalistická mentalita, vůbec se nesnaží dostat se ze své pozice na konci společenského žebříčku... Ze slabého vědomí důstojnosti vlastní i druhých také vyplývá i řada dalších neduhů jako maličerné konflikty (jak říká přísloví mezi muslimy, které se v urdštině rýmuje: Kde jsou křesťané, tam jsou hádky...). Přesto jsou to lidé jak na pohled, tak i vnitřně velmi krásní. Jsou vystavení drsnému podnebí, nemocem bez zdravotního nebo sociálního pojištění, mnoha nespravedlnostem, ale dokážou se radovat a slavit, věřit a doufat, odevzdat se do Božích rukou...

Jak my jim tady můžeme pomoci, to je podpora škol, ale také pomoc v případě nějakých katastrof, aby se znovu mohli postavit na vlastní nohy... jako např. teď když mimořádně silné monzunové deště (nejsilnější za posledních devadesát let!) zničily všechny hliněné domky a zima se blíží. Bydlení je prostě základ a lidé nemají rezervy, z kterých by mohli čerpat. Až další úroda příští rok jim přinese další peníze...

Je vůbec nějaká forma pomoci, která je rozvojová a dlouhodobá, která jen nezalepí jednu mezeru vedle řady dalších?

Jistě jedna z nejučinnějších forem pomoci je – jak jsem se o tom už zmínil – podpora farních škol a vůbec vzdělání. Dává to lidem sebevědomí i rozhled. Když člověk něco umí, je ve vážnosti i v muslimské společnosti a má možnost si vydělávat a být samostatný. Proto o Temsey Croos, OMI, zakladatel misie Derekabád, vždy zdůrazňoval, že „půdu vám mohou zase vzít, vzdělání nikoli...“ I v materiální rozvojové pomoci nepodporoval tolik jednotlivce, nýbrž usiloval o to, aby všichni mohli stát na vlastních nohách, např. tím, že všem obstaral vodní čerpadlo, aby mohli zavlažovat svá pole. Naše školy jsou také místem, kde můžeme dětem předávat víru a učit je základy, aby mohly jednou vydávat svědectví Kristu jak slovem, tak i životem a radostnou důvěrou v Boha.

ZÁKLADEM JE ZKUŠENOST

Evangelium – Mt 28,16–20

Jedenáct učedníků odešlo do Galileje na horu, kam jim Ježíš určil. Uviděli ho a klaněli se mu, někteří však měli pochybnosti. Ježíš k nim přistoupil a promluvil: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“

Konec Matoušova evangelia ukazuje, že vzkříšení není něco, co se dá pochopit rozumem. Apoštolové nepochybují, že je to On, ale spíše se ptají sami sebe: „Co máme dělat?“ V tom je však důležitý Duch svatý, kterého oni ještě nepoznali. Až když v nich začne působit, najdou odvahu jít do celého světa a všemu čelit. Je proto normální cítit pochyby a nejistotu před posláním, ke kterému Ježíš pozval apoštoly i nás. Důležité je, že už pak neděláme věci z naší moci, ale v důvěře v Jeho moc, která je větší než naše slabosti. Kdybychom hlásali jen to, co sami zvládneme, nehlásali bychom Boží moc a Boží moudrost.

Pamatuju si na svou zkušenost s Písmem, kterou jsem udělal a zůstala mi v paměti, protože v ní byl Duch svatý. On je pamětí toho, co v našem životě Bůh Otec činí. Četl jsem tehdy První list Janův a vnímal jsem, že jedna věta z toho listu je adresovaná právě mně. Cítil jsem, jak se dotýká mého srdce, které poprvé zakusilo, že to Slovo je živé a dotýká se celého člověka.

Základem celého křesťanství je tedy zkušenost. Zkušenost, že Bůh je Trojice, tedy vztah. Přitom to Ježíš klade na srdce už

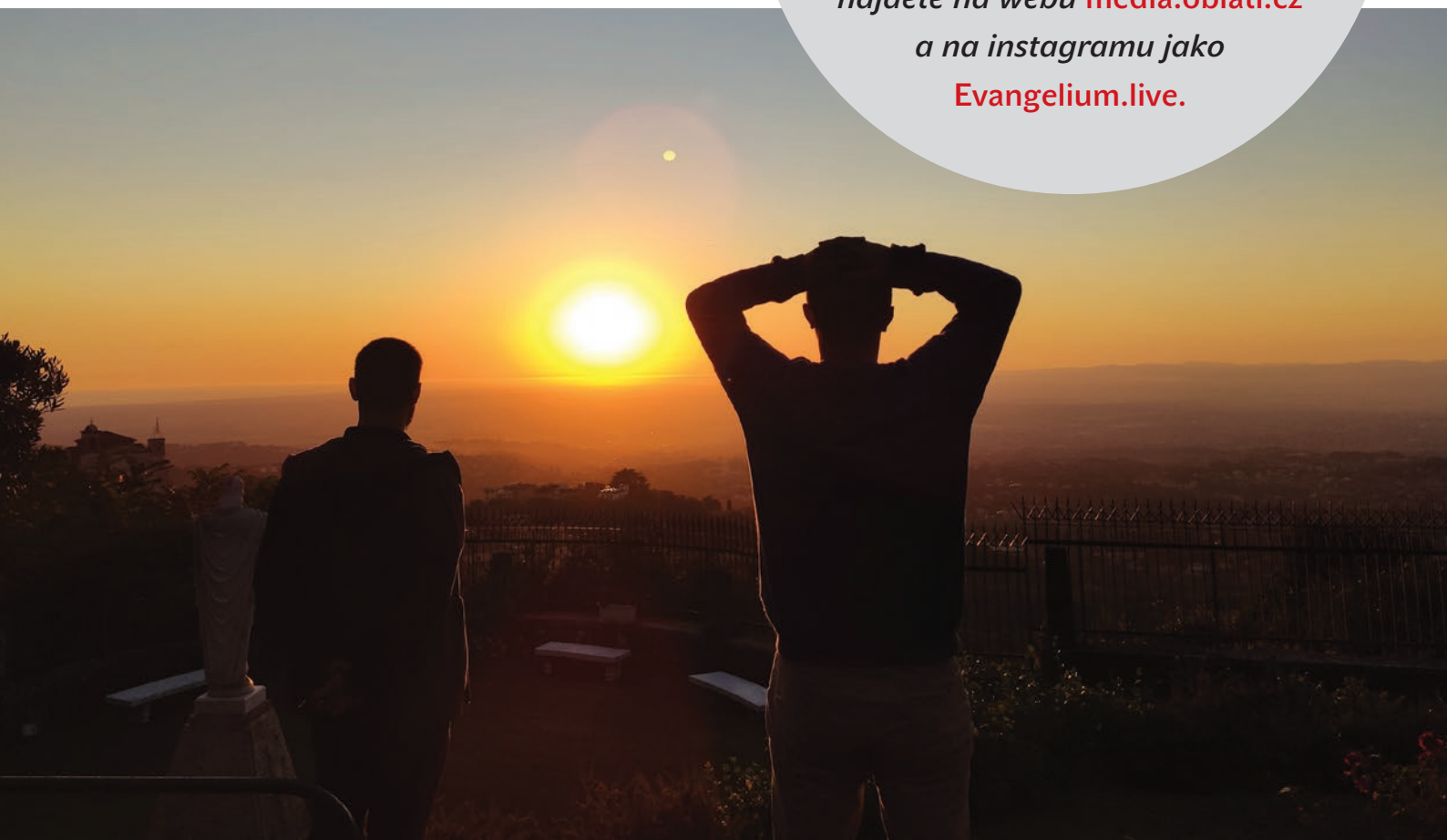
svým apoštolům, ale po nějakém čase jsme na to zapomněli. A tento Bůh posílá i mě, stejně jako každého mého bratra nebo sestru, abych hlásal svým životem, že podle lásky, jakou máme mezi sebou, svět pozná, že jsme stvořeni touto Trojicí. A někdy je třeba se vrátit zpět do Galileje, kde vše začalo, a setkat se znovu s tím, který nás doprovázel, učil, vychovával... jako i apoštolové v dnešním evangeliu. On odchází a tím říká: Mám v tebe důvěru, pokračuj v tom, co jsem začal, a nezapomeň, že je to spolupráce, že s tebou budu po všechny dny tvého života.

Pavel Pec, OMI

Více na: media.oblati.cz

Evangelium live

je projekt, v němž různí dotazovaní mluví o tom, jak se jich konkrétně v životě evangelium dotklo. Tedy evangelium naživo. Tento příběh a další zastavení s evangeliem ve všedním životě najdete na webu media.oblati.cz a na instagramu jako [Evangelium.live](https://www.instagram.com/Evangelium.live).

LAICKO-ŘEHOLNÍ KOMUNITA PLZEŇ

Mohli byste se nám představit? Jak jste stará/mladá komunita, proč jste na světě a kdo ji vytváříte?

Vznikli jsme docela vtipně na základě jednoho telefonátu, který jsme mezi sebou, tři kamarádi, v rámci asi deseti minut uskutečnili. Bylo to přesně 22. července minulého roku, takže první narozeniny už jsme řádně oslavili. Ale samozřejmě tomu něco předcházelo... několik let snění, tlachání, plánování, selhávání a odmítání, ze kterých pak vzešel tento bod zlomu. Spojovala nás hlavně touha nespokojit se v životě s průměrem, žít evangelium naplno a nebyť na to žítí sami. Určitě nás taky hodně popostrčilo to, že jsme se všichni ocitli v podobné životní situaci, kdy jsme si mohli dovolit třeba se přestěhovat z druhé strany republiky nebo změnit práci. Ale ani to nepovažujeme za náhodu. Od té doby se hodně věcí změnilo, ale aktuální počty jsou jeden laik, jedna laička, jeden oblát a jeden kocour. Máme rádi rozmanitost.

Dali byste nahlédnout pod pokličku i vašich životů a prozradili nám, jaké byly vaše cesty před komunitou?

Zuzka: Já pocházím z malé západočeské sudetské vesničky u Karlových Varů. Dlouho jsem nevěděla, že kromě naší rodiny existují ještě nějakí jiní věřící. Ale naši mi byli nějakým tajemným způsobem schopni předat snad celé tajemství

církvě. Jsem přesvědčená, že to jsou největší misionáři, které znám. Odsud jsem pak odešla do Plzně na univerzitu, kde jsem vystudovala teorii a filosofii komunikace, ale hlavně se poprvé potkala s misionáři obláty. Byla to, řekla bych, láska na první pohled, tedy alespoň z mé strany :-). Od té doby se můj život o dost zdramatizoval. Po studiích jsem odešla na několikaměsíční zkušenost do Londýna, kde jsem se poznala s širší oblátskou rodinou a spolu s nimi vypomáhala v centrech pro bezdomovce a prostitutky. Po návratu jsem začala pracovat v Praze na Ministerstvu vnitra, ale záhy jsem přijala místo na tiskovém oddělení České biskupské konference, díky kterému jsem se zase o dva roky později přestěhovala do Plzně, protože můj tehdejší boss Tomáš Holub byl jmenován biskupem a vzal si mě s sebou do tiskového oddělení na plzeňské biskupství. A někde mezi tím vším proběhlo asociování k oblátům. Všechno bylo krásné, někdy až dokonalé, ale mně to nějak nestačilo. Pořád tomu něco chybělo. A tak jsem teď v komunitě.

Petr: Já jsem z Hlučína. To je místo, které bylo v době mého dětství ještě relativně „zbožné“. Nicméně život z nedělních návštěv kostela mi dost brzy přestal stačit. Hledal jsem víc, hledal jsem smysl... a dnes vidím, že jsem ho našel. Zkušenost, kterou si mě Hospodin přitáhl, byla zkušenost nezištné lásky a od té doby čím dál víc zjišťuji, že to není jen nějaká milá věc „milého Boha“, ale podstata úplně všeho. Když jsem se pak potkal s obláty, kteří nemoralizovali, ale ukazovali na tuhle Boží nezištnost, nějak mi to do sebe zapadlo a bylo to. Kdybych nenašel na charisma společného života u oblátů, zřejmě bych se tomu, co se snažíme v Plzni žít, vysmál nebo bych to přinejmenším nechápal. Tahle obrovská, až divná rozmanitost životů je pro mě fakt velkým obohacením. Nejsme všichni řeholníci, nejsme všichni stejného pohlaví, ani nemáme za sebou stejnou cestu. A přesto vzniká něco společného.

Jura: Moje cesta začala v Kroměříži, kde jsem se narodil a chodil do farnosti, kterou měli obláti na starost. Musím zmínit, že mě křtil o. Zdeněk Čížkovský, pro mě velká osobnost a misionář, takže můžu říct, že jsem se do oblátské rodiny narodil. Studoval jsem „dřevárnu“ v Bystřici pod Hostýnem a pak jsem přijal výzvu jít do Plas do KVS (nabídka pro kluky žít s obláty v komunitě jeden až dva roky). Byl to necelý rok plný milosti, ale nebyl jsem schopný tolik milosti unést a nastala moje první krizíčka a odešel jsem do Brna pracovat. Říkám tomu „doba temna“ – život

bez oblátů. Byly to čtyři roky plný nových zkušeností (dobré i špatné, pracovní i vztahové), za které jsem moc vděčný. Jenže něco tomu chybělo, a to „to“ jsem hledal celé ty čtyři roky. Jedny prázdniny jsem měl jet s přáteli na měsíc do Francie, ale z technických důvodů jsme to museli zrušit. Měl jsem tedy volno, a tak jsem se rozhodl přijet na Workshop (dobrovolnická brigáda pořádaná mladými a obláty). A tam jsem to „to“ našel nebo vlastně znovu objevil, byla to jednoduše oblátská rodina. Řekl jsem si, že oblátům budu blízko, a rozhodl se, že se stanu asociovaným a přestěhuju se do Plzně. A pak mi zavolala Zuzka, že by mohlo vzniknout něco jako laická komunita. Tato myšlenka se mi líbila celé roky a byl bych blázen, kdybych do toho nešel. Tak jsem přijal výzvu a řekl OK, jdu do toho!

Když se řekne komunita, co jsou vaše základní stavební prvky? Jak žijete, pro co žijete, jaké máte sny?

Úplným základem je sdílení našich životů v obyčejné každodennosti, které jde ruku v ruce se snahou růst ve vztahu k Bohu. Snažíme se žít jeden pro druhého, protože to znamená život v komunitě; a snažíme se žít s Bohem, protože to znamená život :-). Je nás zatím tak malinko, že jedním ze základních stavebních naší komunity jsou bezesporu naši blízcí přátelé, kteří s námi pečou v dobrém i ve zlém. Pohromadě nás drží oblátské charisma. Sníme o tom, že z nás jednou bude superživá veliká komunita, kde najde domov a Krista hodně lidí.

Z toho, co vím, mám dojem, že více než jasný cíl komunity, bylo na počátku určité Boží volání, které postupně nabývá jasnější obrysy? Nebo mu dává jasnější obrysy vaše semknutí s obláty. Je to tak? Prozradíte ty jasnější obrysy?

Přesně. Do naší komunity jsme skočili dost po hlavě, takže svoji identitu stále hledáme a obrysy rýsuje. Vlastně jsme si to na samém začátku zcela vědomě zakázali. Nechtěli jsme se hned škatulkovat, aby měl zkrátka co největší prostor na tvorbu Duch svatý. Pro nás bylo klíčové udělat ten vstupní krok a pak se nechat vést. Samozřejmě nějakou malou představu jsme měli, ale i ta se zhroutila dřív, než jsme se stihli rozkoukat. A tak vstoupili na scénu obláti, kteří se zapojili do děje víc, než jsme si my i oni mohli myslet. Propojili jsme životy tak, že už nejsme nějaká skupinka fanoušků stojící bokem, ale žijeme prostě spolu, každý podle svého stavu a povolání. Další linka, která se nám rýsuje, je budování nového domova. Z našeho zapůjčeného plzeňského bytečku bychom se mohli příští rok přestěhovat na velkou faru na severní Plzeňsko. Začínáme s rekonstrukcí.

To, co jsme zatím řekli, ukazuje na poněkud nepohodlný způsob bytí, a to život v jistém provizoriu, otevřenost novým výzvám a flexibilita. Jak se vám tohle základní nastavení daří? A jak se daří ho žít a udržovat?

Jura: Já jsem si na nejistoty během svého života tak nějak zvykl a v podstatě žiju v provizoriu celý život :D Je to ale dobrá možnost dát prostor Duchu svatému. Kdybychom nebyli otevření výzvám, tak se nikam nedostaneme.

Zuzka: Pro mě je to těžké. Provizorium a nejistota je něco, co jde úplně proti mému přirozenému instinktu holky: žít v bezpečí a moct si vyšperkovávat svoji domácnost až do zblbnutí. Ale vybrala jsem si tuhle cestu dobrovolně, protože nějak cítím, že jsem v tomhle – i když někdy děsivém – provizoriu

svobodnější, než bych kde jinde mohla být. A být misionářem prostě nutně svobodu vyžaduje.

Petr: Myslím si, že je dobré snažit se ve všech oblastech života udržet balanc. A přílišné zajištění a zahrndžení se je z mé zkušenosti něco, co z této rovnováhy vychyluje. Život v určitém stupni provizoria není utrpení, ale vzletová rampa vzhůru. Když bychom si všechno zařídili do posledního puntíku, tak už by se nám nikam vzlétat nechtělo a ani bychom nevěděli, proč bychom vlastně měli. Vždyť je při zemi tak hezky bezpečno. Tohle nastavení se nám daří tak nějak samo, a to už jen tím, že se od počátku existence komunity objevují nové nabídky na práci, způsob pastorační, místo bydlení, a dokonce na konkrétní kusy nábytku. Prostě je to hodně příležitostí, které visí tak nějak ve vzduchu.

Malinko jsme se doposud vznášeli ve výšinách. Co jsou praktické nebo všední věci, které musíte na téhle cestě řešit?

Musíme řešit úklid, kdo uvaří, na jaký film se večer podíváme, jestli není kocour nemocný, jestli jsem náhodou něčím neranil svojí spoluségru nebo jestli jsem se nechovala jako semetrika... prostě řešíme to, co normální rodina :-).

Které téma, nastavení byste nechtěli v běhu věcí ztratit ze zřetele?

Vztahy. To je klíčové pro všechno.

Co vás obzvlášť těší?

Obzvlášť nás těší dobré jídlo, to se nedá nic dělat, nic hlubšího nevymyslíme.

Podle čeho byste chtěli, aby vás lidé poznali?

„To jsou ti, co ví, jak žít.“

Věděli jste, že...

... papež František vydal počátkem října novou encykliku *Fratelli tutti*, ve které pojednává o „oblátském“ tématu bratrství a sociálního přátelství?

... i díky vaší podpoře vytryskla poprvé v zimbabwském Maraire na území nové oblátské misijní stanice voda z právě dokončeného vrtu?

... se koncem srpna nedaleko německého Cvikova uskutečnilo každoroční setkání dvanácti mladých oblátů naší Středoevropské provincie? Spolu s o. provinciálem Felixem Rehbockem se naši mladí spolubratři zamýšleli především nad budoucností provincie a pastorační mládeže.

... že letošní podzimní setkání českých a německých oblátských asociovaných proběhlo on-line? Během jednodenní videokonference si naši laici vyslechli přednášku o interkulturalitě, měli možnost sdílení ve svých regionálních skupinkách, a hlavně obnovili svůj slib asociovaných.

Kontakty

Oblátské misijní dílo

Staroklokotská 1
CZ-390 03 Tábor
tel. 00420 603 224 665
mmd@oblaci.cz
Dárcevní účet: 244 816 241/0300

Naše projekty a jejich variabilní symboly:
Pákistán (VS 410) | Zimbabwe (VS 560)
Misijní školy (VS 600) | Adopce Haiti (VS 311)
Členství v OMD (VS 100)

Mše sv. sloužené v misiích na úmysl dárce:
VS 900 – dar na mši svatou
VS 909 – mešní nověna

Komunita OMI Plasy

Žebnická 559
CZ-331 01 Plasy
P. Vlastimil Kadlec, OMI
tel. 00420 733 755 901
vlastimil@oblaci.cz

Komunita OMI Tábor-Klokoty

Staroklokotská 43
CZ-390 03 Tábor
P. Jiří Můčka, OMI
tel. 00420 731 402 862
klokotyomi@volny.cz

www.oblaci.cz | media.oblaci.cz | povolani.oblaci.cz | Facebook

Příspěvky na náš život a misii
název účtu: Středoevropská provincie OMI
banka: Poštovní spořitelna
číslo účtu: 239472296/0300